

Arrest

nr. 272 571 van 11 mei 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 februari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 15 december 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 18 juni 2021 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, in functie van haar Belgische partner.

Op 15 december 2021 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.06.2021 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische wettelijke samenwonende partner, D.S. (RR: [...]) in toepassing van artikel 40ter § 2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene referentiepersoon sloten een wettelijke samenwoning af op 08.06.2021 te Kortrijk. Deze wettelijke samenwoning werd evenwel niet rechtsgeldig afgesloten.

Uit het administratieve dossier blijkt dat betrokkene op 24.07.2009 in Turkije in het huwelijk trad met Y.I., waarna ze ook meneer zijn familienaam aannam. Dit afgesloten huwelijk werd na negatief advies van het parket van Antwerpen (ref. [...]) nooit erkend in België omdat er sprake was van een schijnhuwelijk. Vervolgens werd mevrouw haar visum gezinshereniging door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd op 23.08.2011 omdat er sprake was van een schijnhuwelijk

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt vervolgens dat mevrouw op 21.01.2013 een wettelijke samenwoning heeft afgesloten te Antwerpen met dhr. Y.I. Deze werd tot op heden niet stopgezet door geen van de partijen.

Er zou evenwel een echtscheidingsakte zijn met betrekking tot het aangehaalde huwelijk tussen Y. en K., maar DVZ beschikt niet over deze echtscheidingsakte. Bovendien werd het huwelijk in België niet erkend. Evenmin zou deze echtscheidingsakte de wettelijke samenwoning die werd afgesloten in 2013 te Antwerpen stopzetten. Vermoedelijk nam betrokkene na de door dhr. Y. aangehaalde echtscheiding opnieuw haar meisjesnaam, K., aan. Het is immers onder deze identiteit dat zij zich aanbood bij de burgerlijke stand van Kortrijk om een nieuwe wettelijke samenwoning af te sluiten met referentiepersoon. Echter, uit het Rijksregister van I.Y. blijkt dat hij nog steeds wettelijk samenwonend is met mevr. Y.A. en dit sinds 21.01.2013.

Dit betekent dat de wettelijke samenwoning tussen betrokkene en referentiepersoon niet geldig is, en betrokkene zich zodoende niet kan beroepen op art. 40ter juncto 40bis §2, 2° van de vreemdelingenwet.

Het Belgische burgerlijk wetboek verbiedt immers polygamie (zie art. 147 BW), in het Belgische strafrecht wordt bigamie bovendien ook strafbaar gesteld (art. 391 SW).

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag dient geweigerd te worden. Het AI van betrokkene dient ingetrokken te worden."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat zij uiteenzet als volgt:

"De beroepsgrief is een schending van art. 40ter van de Vreemdelingenwet, een schending van de materiële motiveringsplicht, en de kennelijke onredelijkheid van de genomen beslissing.

1. Als een beroep ingesteld wordt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig art. 39/2 § 2 van de Vreemdelingenwet - zoals in casu - , komt het aan de Raad toe, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de overheid die de bestreden beslissing genomen heeft, bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is.

Verzoekster is van mening dat de D.V.Z. de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld en dat zij in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is.

2. De bestreden beslissing vermeldt :

‘ Betrokkene (en de) referentiepersoon sloten een wettelijke samenwoning af op 08.06.2021 te Kortrijk. Deze wettelijke samenwoning werd evenwel niet rechtsgeldig afgesloten. ’

Uit de verdere bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de D.V.Z. van mening is dat de wettelijke samenwoning, afgesloten op 8 juni 2021 te Kortrijk, niet rechtsgeldig afgesloten werd omdat verzoekster op 21 januari 2013 te Antwerpen een wettelijke samenwoning had afgesloten met Dhr. Y.M., en deze wettelijke samenwoning niet stopgezet werd.

3. Het is nogal evident dat de D.V.Z. geen beslissing kan baseren op het feit dat zij van mening is dat de wettelijke samenwoning die verzoekster op 8 juni 2021 te Kortrijk afgesloten heeft, niet rechtsgeldig zou zijn.

Art. 1476quinquies § 1 B.W. voorziet dat een vordering tot nietigverklaring van de wettelijke samenwoning kan worden ingesteld door de wettelijk samenwonenden zelf en door allen die daarbij belang hebben. Ook de Procureur des Konings kan de nietigheid van de wettelijke samenwoning vorderen.

Indien de D.V.Z. van mening is dat deze wettelijke samenwoning niet rechtsgeldig afgesloten werd, dient zij de wettelijk voorziene procedure tot nietigverklaring in te stellen. De administratie kan zich niet in de plaats van de Rechtspraak stellen

Door de wettelijke samenwoning als niet rechtsgeldig en bijgevolg onbestaande te beschouwen - zonder dat de Rechtbank van eerste aanleg de wettelijke samenwoning nietigverklaard heeft - heeft de D.V.Z. bij de beoordeling van de aanvraag tot gezinshereniging de feitelijke gegevens - in casu de wettelijke samenwoning - niet correct beoordeeld en is zij in onredelijkheid tot haar besluit gekomen.

Ook indien verzoekster een huwelijk afgesloten had en indien de D.V.Z. van mening ware dat dit huwelijk niet rechtsgeldig afgesloten werd omdat verzoekster nog met een andere persoon gehuwd zou zijn, zou de D.V.Z. niet eenvoudigweg kunnen beweren dat het huwelijk onbestaande is, maar zou er een vordering tot nietigverklaring van het huwelijk wegens bigamie dienen ingesteld te worden voor de Rechtbank van eerste aanleg.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 24 juli 2009 in Turkije in het huwelijk trad met de heer I.Y.. Dit huwelijk werd niet erkend in België, waarop verzoekster en haar toenmalige partner een verklaring van wettelijke samenwoning indienden op 21 januari 2013 te Antwerpen.

Verweerder motiveert dat deze wettelijke samenwoning op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet stopgezet was door één van de partijen. Er zou een echtscheidingsakte bestaan, doch zou dit document niet overgemaakt zijn aan verweerder.

Op 8 juni 2021 legde verzoekster een nieuwe verklaring van wettelijke samenwoning af met de heer S.D. te Kortrijk.

Deze verklaring werd door de ambtenaar van burgerlijke stand ingeschreven in het bevolkingsregister. Op 18 juni 2021 diende verzoekster een aanvraag tot gezinshereniging in, in functie van de heer S.D.. Deze aanvraag werd door verzoekster ingediend in de hoedanigheid van een partner van een Unieburger. Zoals in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, was verzoekster op het ogenblik van het indienen van haar aanvraag echter gebonden door een wettelijke samenwoning met zowel de heer I.Y. als de referentiepersoon. Verzoekster zou gescheiden zijn van de heer I.Y. maar verweerder beschikt echter niet over de echtscheidingsakte. Verweerder concludeert dat in wezen verzoekster een partnerrelatie onderhoudt met de heer I.Y. als met de referentiepersoon en derhalve zich niet kan beroepen op artikel 40ter *iuncto* artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...).”

Artikel 40bis, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

(...)

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon

(...).”

Zoals eerder opgemerkt, diende verzoekster *in casu* een aanvraag, in de hoedanigheid van een partner van een Unieburger, tot gezinshereniging in. Verzoekster betoogt dat haar wettelijke samenwoning met de referentiepersoon niet nietig verklaard werd. Indien verweerder van mening is dat de wettelijke samenwoning niet rechtsgeldig werd afgesloten, had deze laatste volgens verzoekster een vordering tot nietigverklaring, overeenkomstig artikel 1476quinquies van het Burgerlijke Wetboek, moeten indienen.

Daargelaten of de verwerende partij zich heeft uitgesproken over de rechtsgeldigheid van de wettelijke samenwoning, dient de Raad op te merken dat verzoekster voorbijgaat aan artikel 40bis, § 2, tweede lid, d, van de vreemdelingenwet. Om aanspraak te maken op het verblijfsrecht als wettelijk samenwonende partner van een Belg bepaalt artikel 40ter, § 2, *iuncto* artikel 40bis, § 2, 2°, d, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat de betrokkene ongehuwd moet zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie mag hebben met een andere persoon dan de referentiepersoon. Verzoekster ontkent niet dat zij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag niet alleen gebonden was door de wettelijke samenwoning met de referentiepersoon, maar tevens door de wettelijke samenwoning met de heer I.Y.. Het feit dat er geen vordering tot nietigverklaring van de wettelijke samenwoning werd ingesteld, staat niet in de weg dat verzoekster dient te voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 40bis, § 2, tweede lid, van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij heeft aldus terecht vastgesteld dat niet voldaan was aan de voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en kon op grond van die vaststelling de aanvraag weigeren. Verzoeksters argumentatie met betrekking tot de rechtsgeldigheid van de wettelijke samenwoning doet geen afbreuk aan het afdoende karakter van dat motief.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT